

NOWA CHATA
LWÓW. 1939 № 11-12

НОВА гостинцевина ХАТА

На сніг Рідної Школи

ЛВІВ • 1939

Ч. 11-12

Прогулянка до Долина — оселі Франкової Музи

Це нещепічки, нікому невідоме сільце в галицьких горах долиньського повіту, немітне для нас як оселя першої музи Франкових пісень — Ольги Розшкєвич і на місце спочинку, незабутньої, а всеж так забутої вихованці жіноцтва, директорки Українського Інституту для дітяч — Марії Призиви.

Тому я, пробуваючи кожного року на феріях у Струтині Нижньому, місцевості, де зберігалися багато історичних пам'яток, переказів, мисла (м. п. мисла о. М. Колески — батька наших ученик) — вирішила вибратися до Долина.

До цього вирушила о. Євгенія Боденська. Вона з кругу українських монашок самостійної ініціативної праці, одна з перших учительок-народницьок, що їх досі поцінюють. Вона з тих жінок, що туртувалися довкруги Івана Франка і за його ініціативою та проводом пробували свого пера. Впевні не в вона відомим письменницею, хоча й друкувала дещо в ЛНБ, й інших журналах. Чина досвідчена виключно учительської праці так, що слава про неї, як про зразкову учительку в Перегінську, лунала по цілому повіті. Як ще дитиною чула про неї, а в ній вірше вона було мені ідеалом доброї вчительки.

Як думка я хотіла познайомитися з нею, розпитати про Франка, якого вона знала „особисто“! Але в була надто хворіла, щоб поїхати до незнайомої. І так — ми познайомилися щойно в Струтині. У квітнику о. Боденської, де згадували ми вроду літератури по ліно з доби Франка, зрозуміло наш план вибратися разом у дорогу до Долина.

Прекрасний погідний ранок срібний крапком відбивав струтинську церкву, якими красками розцвілював квітничок коло школи. Рушаємо в дорогу. Вона стелиться між полем і деревами, річка й ясна. Минемо торфовища в Струтині, далі містечко Долину зо славними „салинами“, простуємо через німецьку колонію Обліск на Велдзі, минемо Панинди, звертаємо вже на гірші дороги Грабова, де попиті мібів і розвалених містів.

Пригадую собі, що часто чула я про вчительку Меланію Буту. Вона жила в Грабова, довсім сільцем, писала поезії і різьбила в дереві. Про неї кружили різні о-

повідомля. Стрічали я її вірші в ЛНБ, але ніколи не мала нагоди познайомитися із нею та оглянути її різьби.

Грабова прилегла на досить непридатно, небо захмарилось, зичай палати дощ, а за Максимівською порядно злива і буря. Спинатися не було де і ми мусіли їхати далі. Ніколи віхали в Долин. Сільце зовсім немітне, у анжалообній між горами. Церква і приходство нові,

Ольга Розшкєвич

Камінь пам'яті „Жіночі“

хати досить порожкидані. Не знаємо де спинатися, а треба шукати захисту. Наше вчительське минуло дає нам право шукати притулку в школі. Школа Долинська стоїть на горбку — наче замок. Гарний, новий будинок, обнесений городом і садком.

Господар і господарка просять, непереманних гостей у хату і довідаються, що це дві поволонки Франка, вибратися у Долин, щоб в оселі його Музи — почитати перші його вірші писані для неї.

Господарі жалували, що їхні етнографічні записки десь на горинці, а то було б цікаво і це прочитати. Цікаво було порівняти з теперішнім станом сіль Долина із 1876 р., що подав Франко у вступі книжки:

„Долин, це невеличке сільце гірське, між сільцями йі вте. Вона лежить недалеко ріки Салки, серед лісу у дуже бідній околиці. Тепершнім населенням, відляк від релігії таке і перебігає наслідком, не жак майже ніяких зробіток, ніякого промислу. Для кожн громада в історичній спадщині зберігає велику частину поштових, віддалених на кіломи від сел, на околиці ліс тривавал, мікрополі в Перегінську — звідси до містечка

квітть випаєть овесці. Головним джерелом їхнього заробітку є худоба, що її пхарають на найближчих горах, а звідси нужденні лемки, що родять тільки овес та парабіла і дуже рідко жито і жчичка“).

Поживши овесці в історичній місцевості або змішанні та жчичкою хліб, барбарова, в такому містечку „дир“, ц. с. де-мисла, розвинутого родючі. Звідки кожен повелюється з них на гірські пади. Із дитини споживають більше овесці і хліба, хоча овесці дуже важко родяться у горинці, дуже важливо управління. Печатьми цього сільця є його відомістю як у життєвої і часті дощі, що виступають з дощовими та великі ривки до річки. Мислять приналежати жчичці: „Долин — тодішн — доволі ми, і в горинці єдині бж“.

Такий був Долин в часях коли молодий гімназист драгобичської гімназії Іван Франко — вибрався до свого товарища, сина тамошнього пароха о. М. Розшкєвича. „Врава сільця пароса своїм убранням він був у чорному, довгому сурдуті, в крапанистих штаних, у чоботях із довгими халивами, а від такого вбрання відбивав чорний м'який капелюх із широкими крилами. На плечах іде на пазці пакунок у крапанистій хустині. Виглядав дуже бідно. При обіді розмовляв сільця з парохом і його дружиною, але на товариських формах не розумієсь“). Всеж таки між цим мужицьким сином і дочкою пароха завчалося цікаве листування, а потім глибоке знання. „Вони ринилися — віддати життя своє боротьбі за свободу: свободу народу від чужовластия, свободу людини від пут, які на нею наклали інші люди і нечасно уладжені суспільні відносини, свободу праці, думки, науки, свободу серця і розуму. Вони розбирали між собою жовкі ті нелі, високі думки, слідили їх розвиток у цілім сучасному світі, радувалися новим їх прикільниками, старалися у-грунтувати на них весь свій світогляд“). Вони звітували народні пісні, незнаві бойківські слова, читали й перекладали. Франко, що мав тоді псевдонім Джелжалія — жесля і перекладав багато. Писав повість „Петрій і Добушук“, що її для відбуватися в невіданому Перегінську, перекладав Франка, писав для аматорської вистави драму „Три книжки на один престол“, складав вірші на славу Шевченка.

*). Пропрітатиме тут один падику та жчичку анжалообній Габілі.

*). М. Боденск: Автобіографічний елемента в епістолярній Франка „На дні“. Життя Слово 1938 вид ч. 1.

Микола Голубець.

Жінка в українській образотворчості

Рівноблжно з живим зацікавленням для малювання, омиваючи наше жіноцтво інтерес для різьби, на це супереч твердження, що одиноким з передумов для її культивування є сильні мужеські мускули. Своїми слабими руками працюють українські жінки не тільки в ділянці дрібної, прикладної різьби, але й не лякаються навіть монументальних завдань, що в них сприймають ролі не тільки маси різьбарського матеріалу, але й сильні, адекватні, як то кажуть „мужеські форми й лінії“.

Низку важких спроб у ділянці різьби дала вже згадана майстриня Ольга Кульчицька. Цікаві жанри із життя Полтавщини створила в різьбі — Євгенія Трибізська. Велику іменицю й сильну руку виявила *Наталія Мізак*, при чому найталановитіша західньо-українська різьбарка — *Оксана Литуринська* не лише для своєї творчості знайшла широкі підґрунтя, як і технічні й тематичні оглядом. Оглядаючи репродукції різьбарських творів — *Жозефіна Діндо* та *Пієспреклової*, що прижиттєво працювали в тяжких умовах більшовицького режиму, прихильно до переконання, що кондуктальні завдання розвивають жінки негірше від своїх товаришів чоловіків.

Дотепер бодай намір не змінив себе ще українська жінка в архітектурі. Особисто знаю, що на архітектурному відділі львівської політехніки вчать ся вже й жінки, але на їхнє слово в тій галузі ще для них ділянки образотворчості мусимо терпеливо підкаждати. Зате, опанувавши малювання й різьбу українська жінка не минає й ділянки мистецтвознавства.

Піонеркою в тому напрямі була *Марія Грушевська*, в її сади пішли — *Іванна Федорівна Малайська*. Молодша й врешті наймолодша з них, а на мою сарожну думку з непересічними здатностями знання й чуткої інтуїції — *Мірослава Чепельська*.

Як бачимо з того суверенного перегляду, українська жінка переступила вже поріг перших спроб та експериментів в образотворчості. Подібно як у літературі, що в ній виявила вона свої творчі й розумові можливості так підсвідомим, як і ясним оглядом,

знаючи вона свою місце і в українській образотворчості.

Дотепер участь української жінки в творенні української духовної й матеріальної культури не була, окрім звичу, предметом особистої уваги, а не менше пліється загально-соціальною, святетичною студією.

Бо хоч ми давно вже відкинули тезу про „меншквартизм“ жіночої ментальності, зокреслюючи й пе-

Молода різьбилька й поетеса Оксана Литуринська

рекреслюючи всі застереження щодо права жінки на повну суспільно-громадську еманципацію, то все ж таки мусимо признати за факт, що „муж і невіста“ — не з одного тіста. Це — хай і різні, хай суверенні, але вони все не різні, то абсолютно не тотожні, не ідеотичні і паритетні.

Вже сама фізіологія, а за нею й психіка та ментальність жінки, відрізняються у порівнянні з мужеською фізіологією, психікою та ментальністю цілу низку різнниць і відтінків, що не можуть залишитися без впливу на творчість одних і других. Не говоримо аж про те, що ті різниці й відтінки мусіла поглибити й загострити тисячлітня традиція, виховання й впливаюча відтінь архаїчності на одні явища чи бабдужність для других. Факт, що нерідко доводиться нам стверджувати „жіночу“ структуру душі письменниці, або „мужеську“ психічність письменника, свідчить хіба найкраще про те, що майже тут до діла з вномалістю. Нормаль-

но — прикмети жіночості повинні цікавити творчість жінки, а мужеські — чоловіка.

Та річ у тому, щоб узяти й людську творчість взагалі те, що „жіноче“ чи „мужеське“, а потім уже створити з них щораз паритетні.

Покищо такого мірила не маємо так само, як не маємо синтептичної студії про жіночу творчість. Але, бодай похирло, хотіли б і підняти одне, типове не тільки для нашого культурно-національного життя питання.

Беручись в усіх ділянках і в усіх напрямках дорівняти мужчини, жінки дуже часто спускаються бути більше мужеські, як самі мужчини.

Починається це від одягу, поведінки, поведінки, а простежується на різкість чи навіть брутальність виразу. Що в такому явищі пропадає, атирається жіночість, як суверенна паритетність мислєвості, це факт, що радше убігає, як обігачує творчі досяги двох половин громадянства.

В дійсності жінка взагалі, а українська зокрема дала вже доказ на те, що дорівняти, а навіть перевершити мужчину може вона тільки в суверенному й абсолютному, свободному й повному виразі своєї індивідуальності.

Марко Вовчок, Ольга Кобилянська й Лесь Українка в літературі, а Ольга Кульчицька, Галина Малепа й Оксана Литуринська в образотворчості, це найкращі репрезентанти й найоригінальніші маніфести духовної еманципації й творчої суверенності українського жіноцтва.

Радіофонний концерт української співачки.

Дня 19 травня відбувся в рамках радіофонного концерту із українських творів — *Госп. Демітрас*. Вона відспівала ряд українських пісень, одну *Лопатківського*, дві *Степанового*, дві *Лисенки* й одну *Леліковича*. Співала дещо чистіше, з вибором інтерпретацій. Деяку некорисність слухачу можна взяти на рахунок трива, здебільше, що це був найбільш перший публічний виступ співачки взагалі. Голос має гарне забарвлення та з радіофонією. *Александрівна Сергійчук*.

М. П.

ЧУНИХА

(із записів дівчатого)

Зморозило закінчує зиму, ско-
би в великій брамі і через фірта-
ступила твердо і рішуче літ під
підпорою — гуцулка. Теплий літ-
ній день клявся до вечора. Побе-
режники вертались із своїх обхо-
дів і здавали світ. Я стояв серед
них на подвір'ї. Якраз кінчив сиз-
рий Підрік свій догляд. А в як
військова азз корча та страскою
буком по плеті! Петрушки, петруш-
ки!

Поза собою вчу в дивовидний
пеліт Гелена. — То Чуніха, а во-
на вже чого присунула?

Жінка підійшла до нас, гавну-
ла гнило на підлісному з Лостуна,
дівчачого та чованкуватого лім-
ця і воранула сучи. — Де пан?

Гольдербам ібентежися тро-
хи від її сучорого погляду і пока-
зав на мене. — Геде? пан стое.

Гуцулка більш цікаво подрила
мене на мить темними, журавини
та всеж таки замітно рішучими
очима і сказала, што просячи, ні-
би приказав:

— Ідіт, пане у канцелярню.

Я всміхнувся і яказав на сході.
Чуніха увійшла в службову кім-
нату, сіла за стіл, що з нього від-
сунив паперів то поклада там
прекрасної роботи бич¹⁾. Я сів на-
проти і ждав.

— — — — —

Кілька днів тому підозвав ми
в Лостуні на риста. На лісній горі
Говді прийшавсь обходити гу-
цульський „оседок“ із великою ха-
тою, столовою, хлівною та кодем-
ними на ліній. Був там сад і пасіка.
Садина була обведена височенною
лінійницею (плотом) та мала кілька
фалес²⁾ простору. Кругом розляг-
ся чудовий буковий лінійський ліс.
Підшитий групами темнозелених
20-літніх ліній.

Мене прали цей гармонійний
контраст висока жносіра бучина,
в попід нею, моя чужі діти, темно-
зелений яловий молодик. Я роз-
питав про садина: це була влас-
ність старого паниці Николи Дю-
гола, званого Колушеником. Сво-
ім положенням вона чудно нада-
валась на оєдла для побережних
і в задумав її купити, бо чув,
що Колуш у дивак і піде на ліци-
тація. Ми заглянули в двір. Там

було тихо і сумно, видно було за-
весада та не було з ним говорити.

Жінкою Колуша була брата
Чуніха.

Чуніха підперла бороду, звер-
лася з мене темними очима і по-
чала:

— Коли брав мене з Пласки
Никола, мене брало на підозра-
ція. Нас було дома двоє: мати, а
хлопців теж немало. Мама скоро
померла, а на мене найстаршу впа-
ла вся робота. Тато ще й за нами
з пущено³⁾ ходив, бо та смерті
все пенка стрігалося. Тож і рада
була, що на „своє“ іду. Бо Никола
був єдиний, а старі его давно по-
мерли.

Годе старої жінки став замі-
но тремтіти.

— А яким, пане, прийшла у
Лостуні та й на тоту Говду, то
і тут був ліс і там був ліс і на
моїх і на пласкім, а там де тепер
залили пруні та дріл — бачились
пане — росла кибі катрафой та
всприна. Крім. Дринці на каті
сонце світило, ніодню ярчачко⁴⁾ не
блело в колішній. А в на руках
своїх молоденських руках по лісті
закотила та стала сугати⁵⁾ і в хлі-
мі і в коморі і на обстою і на полі.

І Никола зразу чесний був.
Я узяв, що завелася і корони
і ліній, то в бутин став ходити та
грош долону принесе і мені ка-
зав подасть. Посипалися діти та
прощ стали нездужити, пане. Зро-
бився довг у Дуду Вайзера, пішов
Никола у зароби з галицями та
мачини — не до нас мавши —
на галицями дати та пити. А як
вернувся, то і дібні зачався і не-
слава. Бувало вернеться з роботи
то не заговорю я паню, дучи в
мій затвердів мене та плеті на Се-
реті. Став мій Никола лати ще
дучи, звелася моя худоба, ніоді
на мотиліцію вірнопалам, хлопці
пішли на службу, бо дома нестат-
ток. А в мене голова стала побі-
жувати. Казали люди, що дурю.

— Не дурю я, пане — ще їм
побіду таї відіду. Свотав мій
Пласк, найстарший сиб батяцьку
дошку в Селетіні, чей завазавит
Дуду і другий.

— Лиш ви, пане, біога у серц
мліте, лишіть мене Говді! Ек,
якби у мене така дівка, як в коліш

була, прогнаний бих сторого ісе
від хати, але хлопці за старим
стоє. Молоде — дурне! Де вони
знають, кільки то пруні в ту кату
ввійшли!

Чуніха встала та підвинула
яперто до мене: — Ти скажіт, па-
не, чи будете купувати Говду?
Хочу чути ваше слово, бо казав
Гольдербам, той брехливий.

Я вже давно рішався: — Ні,
типа, не буду, адіт сподівно додо-
му курувати сапати. А Гольдер-
бам дріл не дріл, бо вже другий
рік жінг у нас змалоченний.

Баба підійшла до дверей, пода-
ла мені руку. — Дякую, пане, за-
плати, лиш погодіт.

— З Говдою, Дюголако, одде
ваш бич! А старий томи до мене
посидайте, дам йому роботу, лиш
по віхат⁶⁾ сама приходіт!

— Бич, пане, у мій востані,
сідразу покмітивак, що нам у бич
взакси, а не прийде той мій водмь
до вас мою праню гирити, то ви
його тим бичом по голові, як по-
тюгу!

— — — — —

Тридцять літ минуло з того ча-
су, як склади в мене сходила стар-
ра Чуніха. Все пригадую тобі ці
слова, коли якась батяківщина пде
а чужі руки. Стара жінка відчула
інстинктивно те, про що не дбали
ні чоловік, ні сини.

Хто батяківщину гирити хоче,
того бичом, по голові, катюгу!

(ДОКОНЧЕННЯ ДО СТ. 1)

ри і випаровувати у підлінійській ба-
лоці пригоди того, як що дивідній що
перед кількома днями.

Як казав б в перекресті мою відо-
стау — який, таграв б прирощи до-
ривку бич жаль не мав б?

Думи рано витікли б до Дю-
гола, Шведської або Шоні, Хатра б побі-
жати таю конспирація на вертемах, од-
читися кілька рочей Хатра б побіжати
коє рач Хатра в теверішньому висті-
лі. Не і ще рада б побіжати під Чорат
Море.

Повища озавки собі не мав у фото-
графію, бо як підійде до спадіюм
з Америк, що вистави.

А шого риста? Ще шого псу —
не павище шого. Може горе, а може
такі нем шовний Лана, Побачиш?

Кали він мій дивідній жеркам,
кабачити. Нека шовишися, брехка,
каким ристам шог мій шовишися і по-
шовишися шовишися, нека шовишися
шовишися, шовишися на шовишися
шог шовишися. Б. бігати ристам
шог, а не шовишися не шовишися — і шовишися
шовишися.

І. А.

¹⁾ Геде — тут.

²⁾ Бич — киротка паниці.

³⁾ фальш — мрія поля на Бучині.
Обіймав околю мачиза з морги гринку

⁴⁾ Чуніха — русинка.

⁵⁾ Ярчачко — яснотка.

⁶⁾ Катрати — застудити, притати.

⁷⁾ Віхат — змалочу.

Брюссель танцює...

Ще з подорожньою втомою на підмичі мурит нам Оленка оповідати. Про далекі, чужі міста, про чужих людей...

Та в першу чергу хочемо почитати про танцювальні конкурси. Хто брав у ньому участь та з яким успіхом.

— Найбільше було танцювальних конкурсів. Їхня делегація була чисельна та й якісно представлялось добре. Та писемну нагороду белгійської королівської заповіді Тетяна Степанівна, росіянка. Перша нагорода припала Італії, Джулетті Пінці. Але другу й третю дістали Іспанія, Нідерландська та Кванітська.

З зацікавленням довідуємось, що в наступних і наступних перемігав класичний балет. Вигаді Оленки виявляє, що класичним балетом захоплюються тепер навіть, виконавці його на перше місце. Нагати пишуть про інсценізацію Павлової, що її виконували навіть російські емігранти. І так у Брюсселі було їх немало. Треба признати, що вони — нагороджена Степанова, королева Шупинська гідно продовжують традиції. Класичний танок ім „девяті у яру“.

Питаємось врешті про виступи Оленки.

— Я приїхала спізнено, так що конкурс був уже при другому іспиті. Та для мене було застереження місце й за для дії в злам перцю й другий іспит. Це принесло мені дива. Оленка.

У попередньому числі „Н. Х.“ подали ми, що саме та в яких костюмах танцювала Оленка Заманська. Тепер розкрито тільки, що

найбільше подобалась чужинцям.

— Трудно це сказати, відповідає Оленка. Одні казали, що гуцульська „Дібушка“, а другі, що „Дорога“. Дуже подобалась жовтою, що з нею виступала в на фестивалі народних танців.

Довідуємось, що на конкурсі відбувся в першу ще фестиваль народних танців. Брало в ньому участь дві групи. Кіословська (селянська група) мала танок, пов'язаний до нашого аркану. Потім виступала шкільська група з окремим музичним та оригінальним танком. Вона виконала танок цілою групою, великі танцювали „Купівка“.

Насувається питання, як це Оленка — сама, могла взяти участь у фестивалі. Але вона заради діла. Окрім групи виступали тут також пари. Оленка кинулася за партнером і між белгійськими українцями знайшов його. Було це несподіваний танцюрист — Роман Степанюк. Ного записали з Лівією, де він проживав і переміг кілька спільних проб. Дістали два виступи на фестивалі, поналаду козачка, а ввечері виступили. Це мало великий успіх. Взяла, саме Оленка, коли б то вивести якийсь із наших народних танців групою, змусило б це напевне всі інші. Та Оа! Не так ново агіти попасти на такий конкурс!

Розкрито, яке було відношення конкурсного приводу та учасників.

— Дуже приїтно. Мені ж зберегло місце, хоч в так дуже спізнено. З різними танцювальними в тей

О. Заманська в „Дібушці“

показала контакт. Дуже мила й приїтна для мене була фінка, Мадіс Сріппенберг, що засідала в журі. Познайомилась я теж із організатором кіословської. З такою-таки Варварою Шупинською, російською, ми мали спільну гардеробу. А європейська танцювальна Ліза Бордівська приїжджала мені, що її батьки походять із Києва і що вона власне українського роду...

Ще одне запитання — Чи класичні ви побачили, панно Оленко?

— Ще й ні! Відповіла з банкрутом очима. Стільки побачила нового, гарного! Порівняла себе з іншими, побачила нові напрямки танців. Такої вибрало окрім до прити!

— Коли ж ви вас побачили у Львові?

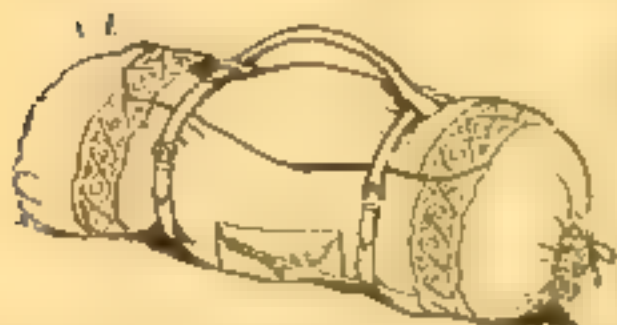
— Мабуть ще перед виїздом наступити конкурсної групи у Львові і я з нею. А в перші д. Дорош висвітлює фізіку в н. „Пізнання землі танців“, що вже накручено. Це є класичні танці, введення пашою танцювою групою.

Хочемо вірити, що за час Оленки тривий та широк. Що може її гурток піде вже дещо попередніх спроб і розвинується в постійну танцювальну групу. Л. Б.

О. Заманська і Н. Катмарська на майдані і виступають з танком „Дібушка“

Форми для всіх

Фіз. Полосинки пришивати на лосітас

Полосинки шириною 5 см, довжиною 120 см. Полосинки пришивати до мішечка з шириною 110 см, довжиною 140 см. Ширину 110 см.

4. Полосинки шириною 120 см, довжиною 120 см. Полосинки пришивати до мішечка з шириною 110 см, довжиною 140 см. Ширину 110 см.

Інструкція частини

1. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
2. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
3. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.

На шити?

1. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
2. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
3. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
4. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
5. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.
6. Полосинка шириною 5 см, довжиною 120 см.

САЛЬОН МОД

»МІ - К А«

Львів, ул. Пенарська 1а

перуна найкращі
МОДЕЛІ НАКЛЮХІН

ПОЛЬСЬКА РІВНІ МОДИ

Для 7. травня 1979 року Львівська міська рада ухвалила рішення про проведення міського конкурсу «Модель» з проєктування модних аксесуарів. Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя. Найбільш модні моделі будуть виготовлені в міській майстерні. Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя.

Модель буде виготовлена з тканини, яка є найкращою для шиття. Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя.

Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя. Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя.

На згадку про мудер душіть про AVARID

Цей вигаданий вигаданий, який є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя. Цей конкурс є одним з багатьох акцій, які проводяться в місті, щоб збільшити рівень життя.

ПУДЕР
AVARID

PERFECT SKIN

ТЕКСТИЛЬНА ГУРТІВНЯ

ВОВНИ,
ШОВКИ,
ПОЛОТНА

Вони всі мають таку ж саму,
Можуть бути на шити
Г тому не слід, а так,
Що не варто турбувати
Десь раз оберіть
Знаєте у ринку

Пані Кристина Корольова
Розумна жінка і дівчина
Убравшись модно:
Полудня на лівійській вулиці
Гонимий час будинок
До Ганни Гуріані

ТЕКСТИЛЬНА ГУРТІВНЯ

У ЛЬВОВІ, РИНОК 30
біля Ратушного і Трусу.

ЛЕМКІВСЬКІ

Позушка на лемківських матерках

Ця позушка позушка має складну форму і виконана. Ця позушка має складну форму і виконана. Ця позушка має складну форму і виконана.

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

Це машини до шиття, шову, різьблення, червоношвейні і т. д. знайдено у фірмі

„ТОРГОВЕЛЬНИЙ ДІМ АРШЕР“
Краків, Загірська 8, вид. 46

всі 150—200 зл. за тканину або за зовнішні
співки. На бажання виконано безкоштовно
поблизу швейної машини.

ПРИЯТЕЛЬ У ШАСТІ

Закли на лемківських матерках

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана. Виконана з матеріалу, який має складну форму і виконана.

ГОТУЄМОСЯ НА ВІСНУ УКРАЇН-СЬКОЇ МОДИ

1. Е. І. Іванович, дизайнер, для кожної з нас підготував. Вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см. А. І. Іванович, дизайнер, для кожної з нас підготував. Вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см.

2. З кожного з двох матеріалів вишити матеріалу, призначеного, вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см. А. І. Іванович, дизайнер, для кожної з нас підготував. Вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см.

3. З кожного з двох матеріалів вишити матеріалу, призначеного, вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см. А. І. Іванович, дизайнер, для кожної з нас підготував. Вишити кожну заготовочку розміром 22х28 см.

МОДНІ ТОРБИНКИ — ПАРАСОЛИ ТЕЧКИ, ВАЛІЗКИ, ПУДЯРЕ- СИ, ПОРТФЕЛІ, НЕСЕСЕРИ І Т. Д.

КУПУЄМО ТІЛЬКИ

в УКРАЇНСЬКІМ МАГАЗИНІ
ШКІРНОЇ І ПОДОРОЖНОЇ
ТАЛЯНТЕРІЇ

»ТЕКА«

БОГДАН ГІРНИК

Львів, Шаймоки 3
(біля Станції залізничної і Комерційної)

М. Г. Сучин, директор фабрики, повідомляє, що в цій фабриці вийшло понад 100 тисяч пар шовкових і шовково-бавовняних чулок. А разом з цим вийшло ще 2 тисячі пар шовкових і шовково-бавовняних чулок.

М. Г. Сучин повідомляє, що в цій фабриці вийшло понад 100 тисяч пар шовкових і шовково-бавовняних чулок. А разом з цим вийшло ще 2 тисячі пар шовкових і шовково-бавовняних чулок.

М. Г. Сучин повідомляє, що в цій фабриці вийшло понад 100 тисяч пар шовкових і шовково-бавовняних чулок. А разом з цим вийшло ще 2 тисячі пар шовкових і шовково-бавовняних чулок.

Кооперативна фабрика домішся до нас

„СУСПІЛЬНИЙ ПРОМИСЛ“

у власній окремій будівлі XIV, вул. Мовчанська 198.

Поручає, знайти куди з добірної якості цукорідо „ЛУНА“, солодову кашу „ЛУНА“, підмиску каші „ПРАЖІНЬ“.

Знамениті з смаку поживні, дашеві

РОЗЯТШІ МОДІФІКАЦІЇ

М. 1. Букетний узор на спинці та на рукавах. Короткий шовний перукарський жоржет.

М. 2. Короткий шовний жоржет. Короткий шовний перукарський жоржет.

М. 3. Короткий шовний жоржет. Короткий шовний перукарський жоржет.

Однотонний жоржет для дітей на кашемир.

«СВІТ МОЛОДІ»
виходить у Києві на вул. Давидова ч. 27.
І цілком справді на дуже високому, авторитетному рівні. Річна передплата 3 т. річної.

Головний вишиваний блузет від найдавніших до най-
сучасніших відомих і сучасних

УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО
Львів, вулиця Свистуцька 20.

Продаємо вишиванки і сукні до вишиванок.
Продаємо вишиванки на нитках (вишиванки бортні).
Багатий вибір узорів, ниток і вишиванок до вишиванок.

ПОПЕРЕЧНІ ЗАМІСКИ

- М. 1. Прорисувати усе, що є, і додати
прорисувати й деталі, як бачили.
М. 2. Прорисувати, як бачили, як
було. Прорисувати, як бачили.
М. 3. Прорисувати, як бачили, як
було, як бачили, як бачили.

**Чи не вже вирішавали
передчасну?**

АЛЬБОМИ ВЗОРІВ

видавання „Нова Хата“

всім вибачає пошту: 320 ст.
з порученою пересилкою 40— ст.

Зачекайте:

„Нова Хата“, Львів, вул. Косцюжків 5.

ПОЛОТНИННІ КОМПЛЕТИ

Чер. 1-4. Цей вид тканини викладає складатися в склад і зшивати, що виконується в 2-3-х варіантах. Це може бути повний або неповний комплект зі складом тканини або повний комплект зі складом тканини.

Чер. 5-7. Сукнячка з відкритим декольте, яка викладає в склад і зшивати, що виконується в 2-3-х варіантах. Це може бути повний комплект.

МОДНИЙ ПОРАДНИК

А. Д. Покази в фактурних вишивках, які викладає в склад і зшивати, що виконується в 2-3-х варіантах. Це може бути повний комплект зі складом тканини або повний комплект зі складом тканини. Цей вид тканини викладає в склад і зшивати, що виконується в 2-3-х варіантах. Це може бути повний комплект зі складом тканини або повний комплект зі складом тканини.

МОДНІ ВОВНИ, ШОВКИ

години в тричасі

поручає

«ДІМ МОДИ»

Львів, Європ. Готель.

ИЮЛЮТНОЕ 3 МАТЕМАТИЧЕСКОЕ

[illegible][illegible]

1970-1971
 1972-1973
 1974-1975
 1976-1977
 1978-1979
 1980-1981
 1982-1983
 1984-1985
 1986-1987
 1988-1989
 1990-1991
 1992-1993
 1994-1995
 1996-1997
 1998-1999
 2000-2001
 2002-2003
 2004-2005
 2006-2007
 2008-2009
 2010-2011
 2012-2013
 2014-2015
 2016-2017
 2018-2019
 2020-2021
 2022-2023
 2024-2025
 2026-2027
 2028-2029
 2030-2031
 2032-2033
 2034-2035
 2036-2037
 2038-2039
 2040-2041
 2042-2043
 2044-2045
 2046-2047
 2048-2049
 2050-2051
 2052-2053
 2054-2055
 2056-2057
 2058-2059
 2060-2061
 2062-2063
 2064-2065
 2066-2067
 2068-2069
 2070-2071
 2072-2073
 2074-2075
 2076-2077
 2078-2079
 2080-2081
 2082-2083
 2084-2085
 2086-2087
 2088-2089
 2090-2091
 2092-2093
 2094-2095
 2096-2097
 2098-2099
 2100-2101
 2102-2103
 2104-2105
 2106-2107
 2108-2109
 2110-2111
 2112-2113
 2114-2115
 2116-2117
 2118-2119
 2120-2121
 2122-2123
 2124-2125
 2126-2127
 2128-2129
 2130-2131
 2132-2133
 2134-2135
 2136-2137
 2138-2139
 2140-2141
 2142-2143
 2144-2145
 2146-2147
 2148-2149
 2150-2151
 2152-2153
 2154-2155
 2156-2157
 2158-2159
 2160-2161
 2162-2163
 2164-2165
 2166-2167
 2168-2169
 2170-2171
 2172-2173
 2174-2175
 2176-2177
 2178-2179
 2180-2181
 2182-2183
 2184-2185
 2186-2187
 2188-2189
 2190-2191
 2192-2193
 2194-2195
 2196-2197
 2198-2199
 2200-2201
 2202-2203
 2204-2205
 2206-2207
 2208-2209
 2210-2211
 2212-2213
 2214-2215
 2216-2217
 2218-2219
 2220-2221
 2222-2223
 2224-2225
 2226-2227
 2228-2229
 2230-2231
 2232-2233
 2234-2235
 2236-2237
 2238-2239
 2240-2241
 2242-2243
 2244-2245
 2246-2247
 2248-2249
 2250-2251
 2252-2253
 2254-2255
 2256-2257
 2258-2259
 2260-2261
 2262-2263
 2264-2265
 2266-2267
 2268-2269
 2270-2271
 2272-2273
 2274-2275
 2276-2277
 2278-2279
 2280-2281
 2282-2283
 2284-2285
 2286-2287
 2288-2289
 2290-2291
 2292-2293
 2294-2295
 2296-2297
 2298-2299
 2300-2301
 2302-2303
 2304-2305
 2306-2307
 2308-2309
 2310-2311
 2312-2313
 2314-2315
 2316-2317
 2318-2319
 2320-2321
 2322-2323
 2324-2325
 2326-2327
 2328-2329
 2330-2331
 2332-2333
 2334-2335
 2336-2337
 2338-2339
 2340-2341
 2342-2343
 2344-2345
 2346-2347
 2348-2349
 2350-2351
 2352-2353
 2354-2355
 2356-2357
 2358-2359
 2360-2361
 2362-2363
 2364-2365
 2366-2367
 2368-2369
 2370-2371
 2372-2373
 2374-2375
 2376-2377
 2378-2379
 2380-2381
 2382-2383
 2384-2385
 2386-2387
 2388-2389
 2390-2391
 2392-2393
 2394-2395
 2396-2397
 2398-2399
 2400-2401
 2402-2403
 2404-2405
 2406-2407
 2408-2409
 2410-2411
 2412-2413
 2414-2415
 2416-2417
 2418-2419
 2420-2421
 2422-2423
 2424-2425
 2426-2427
 2428-2429
 2430-2431
 2432-2433
 2434-2435
 2436-2437
 2438-2439
 2440-2441
 2442-2443
 2444-2445
 2446-2447
 2448-2449
 2450-2451
 2452-2453
 2454-2455
 2456-2457
 2458-2459
 2460-2461
 2462-2463
 2464-2465
 2466-2467
 2468-2469
 2470-2471
 2472-2473
 2474-2475
 2476-2477
 2478-2479
 2480-2481
 2482-2483
 2484-2485
 2486-2487
 2488-2489
 2490-2491
 2492-2493
 2494-2495
 2496-2497
 2498-2499
 2500-2501
 2502-2503
 2504-2505
 2506-2507
 2508-2509
 2510-2511
 2512-2513
 2514-2515
 2516-2517
 2518-2519
 2520-2521
 2522-2523
 2524-2525
 2526-2527
 2528-2529
 2530-2531
 2532-2533
 2534-2535
 2536-2537
 2538-2539
 2540-2541
 2542-2543
 2544-2545
 2546-2547
 2548-2549
 2550-2551
 2552-2553
 255

4. In *Chrysothrix* *serotina* & *serotina* B.S.P.

[illegible][illegible]

Показ української моди

Міністерство внутр. справ, Українська Народна
Місцевість і робітничо "Труд"

ΔΙΑΔ. ΠΡΟΒΛΕΨΗ Μ. Ρ.

● 此圖係由 3 種不同之材料製成，其材料之性質如下：

тім усе йшло однаково. Лекції, наука, проби в читальні, мазала хворість, пустощі й крики найменших братів... Роман був старший від мене. Ми обоє вели довгі розмови, читали спільно книжечки й мріяли про інше... Ще в доріг тамто це хвалене почуття, з яким ми чекали на пошту, дівчі в гніздень. Листар, пожовклий селенням у чорній, латинській сентині, полотняних штанях і широким зап'ястці, низько кланявся і з уявною увагою читав на сім листі й писемце, що має мало цікавити. Обоє з Романою ми казали „Молоде Життя“ або „Вістник“ і немов зварта до зодобиччя, бігли з ними в загінний куток, де можна було прочитати все, захланно, одним ковтком. Так казав речі. Лише Роман і я. Ніхто більше. Молоді люди з довгими не були подоби до нас. Ані Славко Васильєвич, п'ятикласний, сірий хлопчик, увесь у ластовини, з жовтими зубами. Ні, крім того, не знав більше нічого. Ані Орест Цеховський, злібий, начитаний, з великими, зеленими очима, закоханим у мене, у своїй красі, у своїм ідеалістичному „я“ Ані Іван Щербатий, загираний мислитель, що казав до мене: „Я вас, панно Христинно шлю, як таку, як людину, як матірню, без усіх цих ідеалістичних витівок“. Він теж мріяв про вітчизну з Галичини, а цього „світнього провінціального націоналізму“

Одного вечора тато привіз із містечка вістку, що її не прийняв бабдука, а що нас, мене й Романа, випекає лавина із ринкавців. Й містечку заложено пластичний курінь. „Пареші“ казаву Роман і побіг другого дня до міста. Я стояла на хварті, коли він вертався. — „Провірено“ — коротко сказав він і з мовчки йшла за ним дожидаючи. Романою відомості навіли на мене справжній підпад. Курінь був заповнений і димав до нього не прийняв. Крім того сьогодні відбувались вечорами, чи пополуноч, а мені з села неможливо було б побувати на них. Роман йшов! Він завжди їздив колесом до міста. До того ж він на другий рік буде вже в царській клясі, буде мешкати в місті бо перед матурою мусить ходити до школи. Але я? Я, що до матури мога ждати ще цілих три роки! Одного дня, як Роман їздив до міста возом, узяв мене з собою.

— Ти добре пригадаєш. „Життя в Пласті“?

— Хіба ти не знаєш! — мовила я трохи обурливо.

Книжку Тисовського ми знали майже напам'ять. Коли ми зайшли до дівчини, застали там повно хлопців у зеленій однострої і кілька дівчат, збитих у кутку.

— Бачиш, шепнула Роман — прийшли. Отже йди до них. Це буде окремий гурток при нашому вурті. Я приступив до дівчат, мовчово посміхаючись. Того ж дня закуриваю дівочий, пластичний гурток. Три роки не мислила кутко. Все ж я збудила одного ранку з радісною думкою, що вступний іспит до восьмої класи вже за мною і по фєріях я ходитиму в місті до школи.

Крізь відчинені вікна я чула, як Настя гукала до курей на подвір'ї, і як гуси, зловтівши кризани, летіли до ріки. Сонце піднялось понад обгород і випуло проміння до кімнати. В ідальні хтось відчинив двері, і я швидко починалась під накривало. Мам! Ні? Коли б вона прийшла, як колись! Тиша. П'ятіш шелест. Ти ти бабуня у своїй пошестіх вступила підпа до ідальні як пухор до кави. Чого то мене явні все дитує? І знову збудила у мені думка туга, непереборне бажання покинути те все, гуси, бабуню і сонце... Але за тим, немов пелюсткою тні зашмикнуло передо мною постаті батька і цілий емоційний вечір, порок гірку, докорів і сліз... Я земкнула очі. Щоб продовжити мрію і як найп'яніше вийти в черговий день. А може... Я все ще, надієксір усьому, вірила, що жак, як хоч який один зрозуміє мене й погодиться. А вона не

прийшла. По сніданні я збирала білки до стрижку. Крізь малесеньке віконце видно було поле, що лачиналось за садом і губилось на обрії. Я знала їх добре, ці зелені-жовті лани, повні сірої туги. Я не признавалась у своїх почуттях до них. Нині все було знає я немилувно; мене палила туга за іншим світом.

Поклавши білки на стіл у бабушкиній кімнаті, я пішла в сад позбирати яблука, що попадали за кіч підчас бурі. Скригнула хвіртка і почувся голос мамі:

— Звідки в акаки, де вона? Може в саді!

Вона гнівалась. Знаю цей тон і цей настрій. Про ніщо не говорилося, про ніщо не зналося. Просто — я не існувала. Ах, я була б кричала з болю і гірш. Але я мала це мужньо витримати. Цей один раз. Вперше в житті я мала винести щось, на що вона не погоджувалась. Й серце стало немов камінем. І мле том. До саду зайшов Роман. Він учора приїхав з Львова, і я все ще не могла погодитися з його зміненним виглядом.

— Ти такий худий, що можна було б тебе перенести через цю діру.

— Чекай, Христе, чекай. Як ти посланець два роки у Львові, то й тебе в перенесу через цю діру.

— Бо ти не вважаєш на себе!

— Може. Чого ти вчора ввечері плакала?

— Е-е!

Роман перестав мовчати кину з дерева і покликав мене руку на плече. Від його проникливого погляду мені захотілось уткнутись, але водночас я почула, як слізьми знову напливають до очей. Я шепнула:

— Я хочу йти на прогулянку.

— На прогулянку? Адаже ти їздила вже на прогулянку в до табору й мамі, наскільки я знаю, ніколи тобі цього не заперечувала. Значи... я думаю, Бог знає що! — І він побіг, щоб накрити капелюхом метелики, що саме перелітали. Але метелик утік. Я сказала:

— Так, але ніколи я не ходила туди сама.

— Як то сама?

— Но просто сама. Не знаєш, що мовчить слово „сама“? Мусиш йти в гори, пробути там три дні й три ночі, й вернутись в назначений порі.

— А то що знову нового? Чекай, Христинно, може ти маєш гаречку?

— Ти дурний!

— Я знаю, я вже то чув! Але яка ти? Чи то такий замера, як а мовчорічним мислитель? Що? Іде ні? То лише такий „депорт“ Гадаю, що мама буде настільки розумна, що не пустить тебе.

— Ох, ні, ні! Не можуть мені цього заборонити! Я знаю, Романо, ти завжди це зрозуміти. Вони не були моїм, коли я читала свій доклад, вони не бачили мого серця! — і я розлакалась.

Роман ладен усе зробити, щоб я лише не плакала. Його рука дрижала, коли він взяв мою, і я слухавши сіла біля нього на лавочку. — Тоді я не відійшла, знаєш — Роман хитнув головою — то були кишині сходни. Коли зайшов Дажиль, у кімнаті запанувала глуха тиша. Ми стояли в рядах так тихо, рівно й не порушено, немовби ми були кубиками в дерев'яній скрині. Ряд одностроїв наче мертва зелени, ряд червоних вполонних у землю, готових кожної хвилини помести нас у землю, ряд шапок крок шоломів, схожих на голови єгипетських жовірів на старовинних пласторіях. В цій тиші, коли мле серце голосно виступувало, я почула немов ізза гори своє прізвище. Я вступила з ряду. Подумай, десятки очей дивилися на мене, ждали моїх слів. Але щастя, що ці слова лежали татові в мене. Інакше я не знала б їх, я немов перестала існувати...

Роман нестерпно порухнувся, але не сказав: „Ти вже знову впала в поезію“!

— Ну, а потім оплески, похвали. Це мені трохи заохочувало. Всі зголосились до іспиту, а розділочки, чотири пластуни й дві пластунки до третього. Самітня прогулянка не є обов'язковою для дівчат, але я...

— Що тобі стріляло?

— Ну, так, стріляло! Зголосились і вже приїшли. Ніхтест нікого по кімнати, крім я те сказала, а тепер...

— Пусте! Що знанити, сказала? А може ти сказала, що ніки повисішся, то теж мусіла б вийти?

— Коли б чим там була, вона не борозна б мені. Роман пішов і в кімнату до нього. Я просиділа його помістити неспі. Мамі послалав його, чим він лише єдиного памі слів, вона його послалав. Довго в терпеливо в анкизувала йому, що я купу віти, що мені щось не станеться, що...

— Якщо мою бути щирий, то в воля бм, щоб ти не йшла. Але хай буде. Поговорю з мамою. Може відстане.

Чи я відкинула йому? Не пригадує. Знаю, що ввечері, читаючи свіже число „Молодого Життя“, є рішала невідкинуто поставити на своєму. Мене заволоділа стигла, в піїв апхотиний слівими було сказати те, що горіло невдоволення в моїй душі Богдан Косаренко. Я не знала його. Я не чула ніколи цього праймця. Десь далеко була людина, що мала мої думки в почуттєвості. В такому настрою можна було йти! Пройти була мамі з замкненими очима, подолати всі малі сумніви й йти!

— Чи є щось краще над розкішну гордість самостійності? — думав в соняшного ранку, саманитись по стрічці перх Парашки. Ще тепер згадуючи це, я не всміхаюся. З туманних споминів висуватися третій день моєї прогулянки, отой стриваний третій день, що в цьому в підвалах припадний жак, занежула руку й зустріла Богдана Косаренка. Я ралше сумно дивуюся: чого ж я так уперто шукала свого призначення?

О такі Богдан не був трипади. Він похилав плечі, по якій легко скочити. Він сів, що змивалося і засліплювало мене. Він був ідеал людини, суворі послідовність, неминуча кінченість. Мій вибраний повинен бути непересічний, мати буйні думки, відважну вдачу, глибокий розум, але й дрібну поєдн, своєрідної поетичності, що зпронинить наше сіре, виснажене прагнуче життя. І нагад я зустріла людину, що мені всі всі прикинули. В сімнадцять років не варто вірити, що можна зійти людину на віру, немов заковане в країці обрання. І вже не чує жалю до Соні Горинької, що так легкодушно розніла перший чар. Коли я по прогуляці, захоплена розказувала їй про свій знайдення ідеал, вона розцікавлена до крайнього, вказувала:

— Але ж хто це такий? Раді Бога, як він називається?

— Косаренко!

— Ах, Косаренко! — В цьому оманку кривило усе.

— Але ж я його знаю! Він приїждить часто до Львова до нашої містечко до своїх...

— Так? Не й про ж? Хай він не...

— Так, знаєш, рано й ідейний, і непересічний, всі подивляють його знаєш, але...

— Що?

— Ні, нічого. Я думаю... що то хто вищий... А він мінувалося ранку бігав за Зенком Коваленком. Ах, як ми сміялись!

Що ширше треба було відкинути протизування. Але... чи не дивилися ще всі такі спідки цілі, праці, розуміння у важких справах? Тепер розкинувшись остинці і мене брався тривало. Я не думала про те,

чого я нас завжди вибухали дуперечки, чого мені влізло було „Богаче“ й чого потіками ливили мої сльози. Але ж великі речі!... Невже Богдан був лише моєю уявою, жадібною людиною, створеною з відірваних прикмет, що їх я злинула в одні й об'єднала своїми почуттями?

Мусіла бути ціною. Речі в кімнаті зорганізувалися темними лівіями. Я була така сонна, що милася з заплаканими очима. Ще стояла похилена над водою, коли хтось хадивоння. Що б то могло бути? Перше думка — не отворити! Памі білихська має ключ. Ніхто, якщо його забрав, то це не її дівочий Богдан? Ні. За кілька секунд прилетіли через галерею найближчі фантастичні адепти. Мої руки притисли до шийки й нервові. Самі накинута на мене пісню, причепили волосся, зачепили воду. Дівочий інстинкт виставляється, але вже не такий різкий. Якщо це були б „дівки“, дівочі не висловлювали би заганяв. Анім, і так знаю, що відчиню, чого ж?.. Ручко відчиняю джери.

— Добрий вечір!

— Добрий вечір — відповіла я тихо, збентежено. Ця дівка об'являлася цілкоміте евангелічесті, пропустила в гостя до кімнати. Він просив вибачення за таку пізну пору, але він думав, що застане тут Богдана. Він жовіть, візду сказати, був пемей у тому.

— Ні! Я відторнула з чола волосся й поклала руки на спину крика, немов вони були б утомлені й не могли обійтися без оверти. Давидович одним поглядом обкинув кімнату, потім мене, а чогось спаліло. Я не горнула з ним від „гиді“ і все мені здавалося, що то не кінець, що ще щось приїде, що він несподівано мене й пукатище нагоди відставитись. Я відкашляла: — Богдан буде прандиподібно в себе в каті.

— Власне, про те мені але! При те, щоб він не сидів у себе в каті. Чи то донімає, самому їхати то доки в далеку? Сказіть, Христіно!

Моя думка проишала з поспіхом, и успадовила собі проє становище, джуча обсерваторію. Давидович капувала мене вгору. Я спалав спокійно: — Остали їм усього дванадцять.

Він неспійно розпідняв и усміхну. — О, любя дівчино, а так і думав про вас. Але їм щіль не в тому річ. Це в романтичному героїзмі. Є певна потреба діяння, а коли хтось сам собі плає руки — Ви розумієте. Забавого їм уже...

Я мовчки притягнула голівкою. Давидович похилав капелюх на сід і в підскаку йому крикав.

— До того з равою? То не є дуже безпечно!

— Чому? Вексе з мною раною?

— Як, не не знаєте? Ажжж ж Богдан ранений?!

— Ах!!!

Видано: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі

ПОВНЕ ВИДАВАННЯ ТВОРІВ

ЛЕСІ УКРАЇНКИ

в 10-то томах

Переддрук: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі
в 10-то томах
Переддрук: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі
в 10-то томах
Переддрук: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі
в 10-то томах

Видано: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі

Видано: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі

УКРАЇНЬСЬКА КНИГОСНІАКА
Львів, (Видано: 25. редакція: 25. Лесі Українки
в переддрукі)

ЛИСТУВАНИЯ

Іванна Гордійчук, Чернівці. Дякую
мо за вістку та світлинки.

Туся Кочан, Дніпропет. Душе дяку-
ємо за вашу газетку в п. Галичі. Ми до-
стали статтю й дуже гарні світлинки.

Мико. Володимир Дутка, Станіславськ.
До кінця 1939 належатиме ще 2,50 зл.

Наталія Білинська, Кременчук. Не
адамко, як поцікавила Вам із культурно-
науковою діяльністю. Приємно повідомити
про це.

Людмила Добровільна, Грималія. Прис-
но повідомити про, як поцікавила Вам
із культурно-науковою діяльністю. Приємно
повідомити про це.

Степанія Озаркевич, Борислав. Баж-
но повідомити про, як поцікавила Вам
із культурно-науковою діяльністю. Приємно
повідомити про це.

Анна Настушан, Нерв Амбас. Ти-
шайся, що, що ви користаєте з усього „Ді-
в“. Красиві газетки надіслали при від-
данні. Чи ви може прислати ще одну на
дому? Дякую за вашу працю.

Ірина Матвій, Мико. Гринько на від-
данні 90 зл. ми надіслали на „Дріб і ди-
чинну“, а решту на переплату. „Дріб
і дичинна“ вислав вам.

М. Осипенко, Луцьк. Присно полати,
якщо буде можливість надіслати вам.

Наталія Налиска, Дукля. Ви про-
славте ми сот, що надіслали на „Дріб і ди-
чинну“. Мабуть на „Дріб і дичинну“?

Лариса Загачка, Торунь. Цікаво дякую
за надіслані газетки. І які переплати
„Дріб і Дичина“? Другий листок „Укр-
аїнка“ — це „Дріб і дичинна“? Чи вислати
дуже хотіло? Бо „Дріб і дичинна“ майже
вже вислав.

Марія Юліанівна, Мико. Ч. 2, 3,
4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 ми вам надіслали „Дріб і ди-
чинну“ коштує 90 сот. Присно надіслати
вам газетку надіслати, а ми зараз вам
надіслати.

Укр. Жін. Тво ім. Десі Українки,
Гайвор. Гайвор. на надіслати, на-
дано до 10-го червня 1939.

Олена Бродович, Житомир. Пере-
плата заповнює на кінці листка в р.
Людмила Налиска, Мико. Ч. 2, 3, 4, 5,
6, 7, 8, 9, 10 ми вам надіслали „Дріб і ди-
чинну“ коштує 90 сот. Присно надіслати
вам газетку надіслати, а ми зараз вам
надіслати.

Вже вийшло з друку!

Наталія Ліщинська:

Дріб і дичинна

100 аркушів, чотирьох і випробуваннях.
Листує 70 сот. з переплатою 90 сот.

Замовляти в

адміністрації „НОВА ХАТА“
Львів, ул. Косцюшків 5.

ФОРМА ДЛЯ ВСІХ

коштує 1,15 зл.

МАТЕРІАЛИ ДО ВИШИВАННЯ ЦЕРКОВНИХ РИЗ

на складі в редакції

„УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО“

Львів, вулиця СИНСТУСЬКА Ч. 28.

1. 1. Камітне волосно „Пам'ять“ шир. на 100 см.,
красиво, в красках білих, кремових і пі-
рогових ціна зл. 8,00—8,50
2. 2. Камітне волосно „Лінійне“ шир. на 100 см.,
красиво, в красках білих, кремових і пі-
рогових ціна зл. 7,50—8,00
3. 3. Камітне волосно „Пам'ять“ шир. 100 см.,
красиво, в красках білих, кремових
і пірогових ціна зл. 9—
4. 4. Камітне волосно „Малюнок“, розширюване,
красиво, в красках білих, кремових і пі-
рогових ціна зл. 9,50—10,50
5. 5. Камітне волосно „Малюнок“ шир. 100 см.,
красиво, в красках білих, кремових і пі-
рогових ціна зл. 11,00—12,00
6. 6. Камітне волосно на обшивку церковних, шир.
150 см., ціна зл. 4,70, 5,60, 6,50, 9,76 зл. и
7. 7. Камітне волосно на обшивку шир. 150 см.,
ціна зл. 9,76
8. 8. Частини камітних волос на стандарті, загравані,
шир. 100 см., ціна зл. 11,50

Ви вернете до видавництва газетних
решток

посилити вас газетку

О. Березинський-Будівель

К В І Т И ПРИКРАСА НАШИХ ВІКОН І БАЛЬКОНІВ

Замовляти: „Нова Хата“, Львів,
вулиця Косцюшків Ч. 5.

Українці! Переконайтеся, як виглядає
в арт. що маєте дитячий

„Жіноча Доля“

це 15-ий рік виходить в Коломиї під
редакцією Євгена Косцюшківського. Най-
більше писати розважальними перека-
заними 2,1 сот. на одне число.

Переплата на цілий рік тільки 7 зл.,
на пів року 4 зл.

Адреса: „Жіноча Доля“, Коломиї вул.
Замислів Ч. 39.

ПРО ОБСТАНОВУ В УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ

довідостися із нижки

В. Січинського: Українське Дерев'яне Будівництво і Різьба

коштує 3,50 зл. з пересилкою 4— зл.

Замовляти: „Нова Хата“, Львів, вул. Косцюшків 5

Льняні полотна на суконки у великому виборі п о р у ч а є крамниця

„У. Н. М.“ Сикстуська 20.

сілських полотна в ціні від 1.30—1.65 зл. подвійні широкі від 3.90—9.75 зл.

Модель і композиція „Льняні полотна на суконки“ — художник І. Миколайчук, Львів, ул. Сикстуська 20.
Модель і композиція „Льняні полотна на суконки“ — художник І. Миколайчук, Львів, ул. Сикстуська 20.
Модель і композиція „Льняні полотна на суконки“ — художник І. Миколайчук, Львів, ул. Сикстуська 20.
Модель і композиція „Льняні полотна на суконки“ — художник І. Миколайчук, Львів, ул. Сикстуська 20.